

PRI ADDAMSOV

Ni izdelka brez blagovne znamke, ni blagovne znamke brez logotipa, so morali spoznati nekje v zgodovini filmske industrije in Marcel Stefančič jr. bi prav gotovo znal izbrskati prvi filmski naslov, ki se je odločil biti drugačen od ostalih, samo da je že odšel v Cannes. Logotip ni samo naslov filma, ampak ga tudi nekako reprezentira in torej zgošča v sebi. Kljub temu se je logotip nalepil na platno in se odtlej pretvarja, da je tudi on delček filma. Če odmislimo kolobocijo, kaj je črka tam sredi filmskega prizora sploh imela iskati *in the first place*. Če ni ravno grafit, tako kot pri *Lost Angels*.

Potem so začeli delati tiste čudne špice s prizori, ki jih nisi imel kam vtakniti. Kaj delajo *Pri Addamsovih* na strehi? Kaj iščemo v *Batmanovem* znaku? Na koga streljajo *Mladi revolveraši*? Da o *Rožnatem panterju* sploh ne govorimo. En delček filma se je prilepil pred film in se pretvarjal, da spada zraven. Film je dobil že drugi zgostek, od njega pa je ostajalo vedno manj. Panika.

Upravičeno, kajti tisto, kar je ostalo, so nazadnje preprosto spažirali v video spot, zgostek zgostkov. Če vam je bilo že prej neprijetno, da je filmskim igralcem dovoljeno med snemanjem enega in drugega filma hoditi naokoli in celo dajati privatne izjave, ste se pa pošteno zgrozili, ko ste naenkrat sredi svoje filmske družine zagledali Hammerja ali *Terminatorja* na koncertu nekkih metalcev. Od filma so ostali trije zgostki.

Ampak kakšni zgostki. Zakaj bi drugače Christopherju Lloyd, izgubljenemu bratu, ime bilo ravno: faster, faster, faster. **Pri Addamsovih** je pač imenitno izdelan, opremljen in zapakiran film, ampak saj ste ga gledali. Z eno pristnejših ljubezenskih izjav, ko Gomez Morticiji reče "tu v grobu bova ležala eden zraven drugega in skupaj trohnela do konca večnosti". *Zardoz*, konec. Sprevrnjenost Addamsovih postane način, kako stvari videti na prav način. Če normalno spanec pri-

merjamo s smrtjo, šele s sprevrnjeno logiko vidimo, da je smrt v bistvu primerljiva samo s prebujenjem. Proti prebujenju se krčevito upiramo. In prebujenje je dokončno.

IVO ŠTANDEKER

Addams Family je nekakšen kolektivni »deus ex machina«, ki se pojavi ved-

no, ko je treba sivino vsakdana presekati s čim novim, ali pa takrat, ko je določen žanr ali medij potreben osvežitve - zadnje čase se to zgodi vsakih trideset let. To čudaško družino je v tridesetih zrisal Charles Addams, da bi z njo popestril *The New Yorker* in časopisni strip, ki se je s potenciranjem družine in njenih vrednot začel obupno ponavljati in do nevezdržnosti soliti pamet mladoletnim bralcem. Addamsove vinjete z morbidno grotesknimi podtoni in svojevrstnim pogledom na družinsko življenje so ponovno oživele na televizijskem ekranu v šestdesetih, natančneje leta 1964, ko se je na platnih predmestnih drive-in kinematografih začela vrteti krvava klasika Herschella Gordona Lewisa **2000 Maniacs** - serija Addams Family je poskušala

režija: Barry Sonnenfeld
scenarij: Caroline Thomson in Larry Wilson po stripovskih junakih Charlesa Addamsa
fotografija: Owen Raizman
glasba: Mark Shaiman
igrajo: Anjelica Huston, Raul Julia, Christopher Lloyd, Christina Ricci
producent: Orion Pictures, ZDA, 1991

